

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy órára . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

A bécsiek vélekedése rólunk.

Pécs, 1898. július 27.

Az osztrák hivatalos lap, a „Wiener Zeitung“ tegnapi száma közli azt a császári kéziratot, a mely a Reichsrathnak most folyó ülészakát berekeszti. Érdekesek azok a kombinációk, a melyeket a bécsiek ehhez a tényhez fűznek, mert megvilágítják azt a felfogást, a melyet az osztrák urak Magyarország s különösen ennek parlamentje felől alkottak maguknak.

Azt mondják, hogy a Reichsrath berekesztésével *kezdetét vette a 14-ik §. zavartalan uralma.* Ennek alkalmazásával fogja Thun gróf életbeléptetni a nyelvtörvényeket s *ennek segítségével fog létrejönni Magyarországgal az újabb kiegyezési provizorium.* Erre vonatkozólag bécsi politikusok azt híresztelik, hogy *a magyar miniszterelnök Thun gróf eme politikájának minden fázisáról tájékoztatva volt és ahhoz konzultatív hozzájárulását adta,* nincsen tehát semmi akadálya annak, hogy a 14-ik §. alapján Ausztriával kötendő új provizoriumot a magyar törvényhozás el ne fogadja.

Hogy az osztrák kormány mit csinál a nyelvtörvényekkel s Ausztriának egyéb belügyi kérdéseivel, ahhoz nekünk semmi közünk, de hogy a velünk való közjogi és gazdasági viszonyokat, habár csak ideiglenesen is, az osztrák 14-ik §. alapján császári rendeletekkel szabályozzák, az ellen egész Magyarország a törvénykönyvvel a kezében mint egy ember a leghatározottabban tiltakozik.

Kifejezést adott ennek a magyar törvényhozás már az 1898. évi I. törvényekben is, a melyben határozottan kikötötte, hogy a vám és kereskedelmi szövetségnek a folyó év tartamára való meghosszabbítása csak úgy bír érvénnyel, ha ehhez Ausztria alkotmányos törvényhozása is megfelelő törvény alkotásával hozzájárul s Bánffy báró a kormány nevében is kijelentette, hogy az osztrák császárparagrafus alkalmazása a kiegyezési provizoriumra nézve egyenesen ki van zárva.

Ezzel nemcsak a maga privát nézetének adott kifejezést, hanem a hatvanhetes törvény határozott parancsát ismételte

— s most a bécsi politikusok mégis azt merészlik mondani, hogy Bánffy báró egy további esztendőre újabb provizoriumot fog létesíteni Ausztriával, a mely ezt a 14-ik §. alapján fogja életbeléptetni. Hát azt hiszik azok a jó urak, hogy a magyar miniszterelnök kész férfiúi becsületét is, melynek az adott szó megtartása integrans részét képezi, lábbal tiporni, csak hogy őket kisegítse zavarukból, a melyet nem ő idézett föl? Ilyen szerepre még nem termett magyar ember s hiszük, nem is fog teremni.

Az a kombináció pedig, a melyet a bécsiek a kötelező ígéret hatálytalanságára feltaláltak, hogy t. i. a magyar kormány lemondana s újra kineveztetvén az ellenkezőt cselekedné annak, amit lemondása előtt követendőnek hirdetett, még gyalázatosabb dolog lenne, mint a nyílt és egyenes szószegés, mert gyáva bujkálást, az adott szóba vetett bizalom alattomos kijátszását jelentené. Sok mindenre képesek tartjuk a Bánffy kormányt politikai tekintetben, de olyan lépést, mely már tagjainak egyéni tisztességérzetét is érintené, részük-ről határozottan kizártnak tartunk.

Az a kombináció tehát, hogy Bánffy báró Thun grófnak ama tervéhez, hogy az újabb provizoriumot Ausztriában a 14-ik §. alapján léptesse életbe, hozzájárulását, pláne consultatív hozzájárulását adta, tehát mintegy tanácsolta volna, nem egyéb a megzavarodott fejű osztrák politikusok üres ábrándozásánál.

De hát tegyük fel csak egy pillanatra is, hogy a bécsi híreszteléseknek Bánffy illetőleg igazuk van, vajjon mit képzelnek kedves osztrák szomszédaink a magyar törvényhozásról, hogy az ilyen rút államcsinyhez csak úgy szó nélkül fogná megadni a szentesítést? Hát az igaz, nem szolgált rá ez a parlament, hogy valami megtisztelő véleménnyel lehessen felőle a külföld, de az már mégsem igaz, hogy annyira vak eszköze legyen a kormányelnök által esetleg közvetített bécsi parancsnak, hogy meghódoljon annak még akkor is, mikor az a kormánynak korábban egyhangu helyesléssel fogadott kijelentésével merőben ellenkezik. Képesnek tartjuk ugyan a magyar kormánypartot arra, hogy a kor-

mányelnök kedvéért fehérnek mondja a feketét, de arra a bosszantó játékra mégsem tartjuk rávehetőnek, hogy amit ma miniszteri parancsra fehérnek mondott, ellenkező parancsra holnap zöldnek, holnapután kéknek mondja.

A bécsi köröknek az a vélekedése, hogy elég nekik a magyar kormányelnököt megnyerniök, a magyar parlament nem számít, mert annak a miniszterelnök parancsol, — oly megalázó a magyar törvényhozásra, hogy már ez a durva sérelem elegendő okot szolgáltatathatna arra, hogy az elkapartott bécsi politikusokkal minden további érintkezést ebben a kérdésben megszakítsunk.

Nagyon csalódnának tehát Bécsben, ha a magyar országgyűlésnek az újabb közösségi provizoriumhoz való hozzájárulását olyan föltétlenül biztosnak vélik, mert a kormánypárton is van még elég önértékes férfi, aki ha itt-ott szemet is huny politikai érdekből, de a nyílt szószegésnek, az alkotmány sértésnek keresztülvitelénél mégsem hajlandó statisztika szerepet vállalni.

Aztán ott van az ellenzék, a mely ha számban és tehetségeiben megfoghatkozva kerülhetett is csak be a törvényhozás termébe, de a melynek erejét meghatározó az egész ország közvéleményének egyhangu támogatása abban a megfeszített küzdelemben, a melyet egy ilyen alkotmányfelforgató államcsinyvel szemben kifejtene. Pedig a kormány el lehetne készülve ilyen végsőig menő parlamenti háborúságra, ha a bécsiek biztatására a Thun gróf tervét itt megvalósítani akarná. Ilyen kísérlettel szemben jogosult lenne minden eszköz válogatás nélkül, a mely a kitűzött célhoz, az alkotmány sértés meghiusításához vezet. S meg vagyunk róla győződve, hogy az egész ellenzék önfeláldozással kész is lenne erre az elkeseredett harcra, mert különben sokkal bűnösebb lenne a kormánypártnál, a mely jórészen mégis csak a kormány kegyéből ül a parlamentben, míg az ellenzéket egyenesen ennek a kormányrendszernek a megbuktatására küldték az ország független választó polgárai.

Kérem a **BÉKÁ**-ra figyelni.

Legelegánsabb női ruhaszövetek, férfi gyapjukelmék megérkeztek és nagy választékban kaphatók **Goldberger József** üzletében.

Egy vég vászon 3-25, 3-50 és 4 forint, a legjobb minőségű 5 forint. Gyönyörű francia mosó kartonok csak **14 krajcár.**

Csak a „**BÉKA**“ boltban Pécsen, Irgalmasok-utca.

El akarták rabolni a Wertheim-szekrényt.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. július 27-én.

A sertéshizlaló-gőzmalmi részvénytársaságnak a szigetikülvárosi vásártér szomszéd-ságában levő telepén vakmerő betörők jártak az éjjel, kik előre kieszt, ravasz terv szerint el akarták rabolni a társaság irodai helyiségéből a Wertheim-szekrényt.

A betörők vállalkozása valóban megérdemli a vakmerő címet. Mert hiszen a telepén, sőt a hivatalos helyiségek mellett is lakók vannak s maga az ut, hová a telep néz, igen nagy forgalmu s így nyári munka idején késő éjjel, kora hajnalban egykép járnak arra hol kocsival, hol gyalogos emberek.

A vakmerő betörők, úgy látszik, mindenre el voltak készülve; arra is, hogy vállalkozásuk sikertelen lesz, de mégis megpróbálták a rablást, még pedig előre kieszt ravasz terv szerint és a legnagyobb óvatosság mellett.

Tudták bizonyára, hogy ha be is hatolnak a pénztári helyiségbe, a nagy, hatalmas Wertheim-szekrényvel nem boldogulhatnak s a benne levő pénzt nem kaparíthatják kezükbe odabent a helyiségben. Hát elhatározták, hogy a Wertheim-szekrényt elrabolják.

Természetesen, ehhez kocsira, lóra volt szükségük és ezt is úgy lopták össze.

A mezőszél-utcában fuvaros nép lakván, könnyen tudtak olyan három házra akadni, a honnan lovat, lószerszámot és kocsit lopjanak. S olyan házakat választottak ki, a hol a gazda nem volt otthon, csak az asszony népség, kik korán aludni tértek. És sikerült is nekik egy helyről egy, meglehetősen jóhúsban levő lovat, máshelyről kocsit keríteniök s a lószerszámot ismét egy másik istállóból szerezték be.

Igy aztán meglelt a fogatjuk. Ezen odaállítottak a telep elé, a hivatalos helyiségeket magában foglaló épület előtt levő fás sűrűbe. S most már hozzá kellett látniok a Wertheim-szekrény elrablásának nehéz munkájához.

A vakmerő betöréshez kellő óvatossággal láttak hozzá. Mindenek előtt *kidöntötték a telefonvezeték oszlopát*, hogy ha észre is vennék őket, ne telefonozhassanak segítségért. Azután neki láttak a kerítés befejezésének s mikor ez sikerült, akkor behatoltak az udvarba és betörvén az ajtót, szabaddá tették a kijárást.

Ott állt az iroda egyik sarkában a nagy, hatalmas Wertheim-szekrény. Olyan erős, ne-

héz alkotmány, hogy *kell a megmozdításához hat-nyolc ember*. A rablók fel voltak készülve emelő rudakkal; sőt kisebb, hengergető fakkal is rendelkeztek s úgy látszik, ezekre a gömbölyű fákra fektették rá a Wertheim-szekrényt és úgy vontatták ki a helyiségből. Mikor kint voltak vele, akkor következett a munka nehezebb és veszedelmesebb része. A kocsival odaálltak az udvarba és felemelték a szekrényt a kocsira.

Ha a szerencse ekkor is kedvez még nekik, ha már a kocsiba betehetik a kereket akkor aztán a lovak közé csapnak és az összelopott fogaton elvágathatnak a rablott pénzszekrényvel.

De itt hűtlen lett hozzájuk a szeszélyes Fortuna istenasszony. Mig eddig egy lélek sem járt a tájékon, most arravetődött egy fiatal gypmesterlegény s annak feltűnt az udvaron álló kocsit. S mig azt leste, ki akarván várni, hogy mi történik az épület előtt, jöttek munkások is az uton, a kik szintén észreveték a gyanus dolgot. Együtt aztán közelebb mentek, a mire a betörők egyszerre megrémültek és elvesztve bátorságukat, ott hagyták a pénzszekrényt a kocsival s eszeveszett futásnak eredtek a réteken át, úgy annyira, hogy azt sem lehetett határozottan látni, hogy hányan voltak.

A vakmerően kieszt rablási terv tehát így meggyusult. És szerencsére, mert bizony a pénztári napló szerint tegnap este *kétezer-négy-száz forintot csuktak a Wertheim-szekrénybe*, a mit, ha sikerül a rablás, most kereshetnének!

Az esetről azonnal értesítették a rendőrséget, hol *Selényi Antal*, ügyeletes rendőrbiztos vette fel a feljelentésről a jegyzőkönyvet s ő is indította meg és vezeti a vizsgálatot.

A helyszíni nyomozás szerint a rablók az udvar deszkakerítéséből négy szál deszkát szakítottak ki s úgy hatoltak be az udvarra. A kaput kinyitván, behajtották a kocsit s odaálltak az iroda ajtaja elé. Az ajtót betörték s az óriási nagy, hármasszámú Wertheim-szekrényt kihengergették a kocsizhoz. A két hátulso kerekét a kocsinak kivették s így emelték rá a szekrényt. Azután visszatették az egyik kereket is s épen a másiknak visszatevésével bajlódtak, mikor felfedeztettek.

Az épületben kint laknak a telepen *Keglevich Ferenc* ellenőr és *Sándor Ferenc* korcsma-helyisége is ott van. De a betörők zaját nem hallotta senki, aludván az igazak álmát. Éjjeli őr pedig nem lévén a telepen, a betörők tehát egész zavartalanul dolgozhattak.

A kasszában a 2400 forinton kívül *negyvenezer forint értékű értékpapír is volt*.

A betörők a lovat *Tóth (Szusztek) János*, mezőszél-utcai lakostól lopták el. A házbeliék éjjel felé mentek haza s ekkor a ló még bent volt az istállóban. Az udvaron kint aludt egy tizenkilencéves suhanc; ott vezették el mellette a lovat, de a gyerek nem ébredt fel. A kocsit *Farkas József* tulajdonát képezi s ezt *Kozma-Kozloder János* udvarából vontatták ki a betörők, a kik az egész vakmerő munkához éjjel után fogtak hozzá s még a hajnal is ott találta őket. Ekkor jöttek a munkások, a kik észreveték az udvarban a gyanus neszt és ezek közeledtére futottak aztán meg a betörők, otthagya az értékes prédát a kocsin.

A nehéz Wertheim-szekrényt *tíz ember birta csak visszavinni az irodába*.

Hogy a betörők kik lehettek, azt még eddig semmi nyom sem mutatja.

Hirek.

Pécs, 1898. július 27.

Szeressük egymást!

— Személyek: A poéta és a kisasszony. —

A poéta: Végre együtt vagyunk. Két esztendei kitaró szerelmeknek első gyümölcse. Oh, ha tudná . . .

A kisasszony. (a poétával szemben ül:) Oh, nagyon is tudom . . .

A poéta: Mit tud? Hiszen még ki sem modottam egészen.

A kisasszony (a poéta modorát utánozva): Hogy nagyon, de nagyon szeret! Hogy szeret az örülésig, szeret a halálig.

A poéta (természetes hangon): Persze! És miért tartja ezt olyan nevetségesnek?

A kisasszony (élénken): Nem, nem édesem! Ne higgye, hogy kikacagom, ne gondolja, hogy gunyt üzők legnemesebb érzelmeiből, de Istenem . . .

A poéta (sürgötte): Nos, nos.

A kisasszony (akadozva): Nem, nem ezt akartam mondani. Hanem . . . igen, tudja mit? (Felre) Ah, nem merem ennek az ostobának megmondani.

A poéta (szomoruan): Oh, tudom már! Ismét csak hiteget és a találka, reményeim paradicsoma . . .

A kisasszony (közbevág): Oh, oh! Ez a találka az ön reményeinek paradicsomát nem tette tönkre. Sőt engedje meg, hogy bevalljam: nagyon is rokonszenvezek önnek.

kántüzet. És azokban a szemekben láttam a menyholt minden csillagát, most sugárzó nappá tömörülve, majd eloszolva millió fényparánynyá.

De láttam közöttük egyet, egy kéket. Karcsu, sugármagas fiatal asszony oválalaku tejfehér arcából ragyogtak elő. Bennök a tavaszi derült ég összes kéksége; rajtok a bárányfelhő, mely nem töri meg a nap fényét, sőt maga is ragyogó lesz tőle; s mélyökben a tenger mélysége, ezernyi ezer ismeretlen, csodás titkával.

És egy cseppet se vágytam az ünnepeit excellenciás úr dicsőségére, de irigyeltem azt a boldog halandót, kire az a két szem ragyogott s ki megismerhette csodás titkait.

Máskor meg az orient-expressz robogott el a mi szegényes omnibusz-vonatunk mellett. És az egyik kupé-ablakából újra láttam egy pillanatra két szép szemet, asszonyszemet.

Az is kék volt s szakasztott olyan, mint az a két másik. S mélyökben ott honolt az a csodálatos titokzatosság is. S nem láttam bár mellette senkit, nem tudtam bár, hogy asszony, mégis meg voltam győződve, hogy az. Mert az a boldog titokzatosság, az a csodás ismeretlenség csak asszony szemében van meg s csak egy szerencsés földi lény ismerheti ki szépségeit, kit az asszonyszív szeret.

S csodáltam bár a leányszemet, de az asszonyokéit bálványoztam.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Asszonyszemek.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Ha jó poéta volnék, versben írnam meg, a mit mondani akarok. De mert a szemembe senki sem állította még ezt, — a hátam megett pedig bizonyára elneveznek fűzfásifuvónak — hát csak prózában mondom el. A prózát — ha rossz is — jobban elszívelik. Nem erősítem ugyan, hogy ez jó lesz, de vigasztal az a tudat, hogy lesznek, kik megbocsájtanak érte, — az asszonyok.

Az első csillagvizsgáló bizonyára egy szegény szerelmes legény lehetett. Egy szegény szerelmes legény, kit elszakítottak valami szörnyű intrikával a babájától. A szegény szerelmes legény nagyon hozzá volt szokva, hogy a babája két szemébe nézzen s szomorú magányában, mikor nem juthatott ehhez a kétségen kívül boldog állapothoz, csendes, derült éjszakákon a csillagokat nézegette, — mert azok hasonlítottak nagyon, de nagyon ragyogó fényességükben az ő babája két szép szeméhez.

Én bámulom ugyan Flammarion Kamilt, a mai kor legnagyobb csillagászát, hanem az igazat megvallva, nem olvastam még el egyet-

len sorát sem írásainak. De annak a szegény szerelmes legénynek gondolatait, a melyek akkor támadtak lelkében, a mint bús árvaságában az égbolt csillagait hasonlítgatta össze tőle messzire szakadt babája két szemének szépségével, szívesen olvasnám, ha gondolatai ortografiai hibákkal telten volnának is papírra vetve.

Elismerem, hogy nincs szebb tudomány a csillagvizsgálásnál, de csak úgy, ha két szép szem tündöklő égen gyakoroljuk azt. És bizonyára elolvassnám csekélyke magam is Flammarion Kamill elmeszüleményeinek utolsó szavát is, ha ezen a tündöklő égen szerzett prakszistát mondana el bennök. Pedig az ő ritkaügyes tollához, virágos stílusához s fenséges gondolatvilágához szebb tárgyat keresve sem találna.

Költő tollához, festő ecsetéhez, szobrász vésőjéhez nincs is méltóbb tárgy két szépséges szép szemnél, az asszonyszemeknél! . . .

Valami excellenciás urat fogadtak egykor. Diszes, szép közönség állt a Perronnon várakozva s a pályaudvarnak a sinek mellett elvonuló árnyas fasorában fel-alá hullámozott a tömeg. Fiatal leányok, fiatal asszonyok.

Láttam közöttük feketeszeműt nem egyet. És azoknak a fekete, éjsötét szemeknek izzó volt a fényük, égető a sugaruk. És azokban a fekete szemekben megtaláltam az ég vilámain, felleltem a szikrát lángalobbanzó vul-

A poéta (áradozva): Ah, menyeyi üdvös-ség! Nem hiába irtam meg tehát az éjjel ezt a legujabb költeményt. (Bele akar fogni.)

A kisasszony (magában): Már ismét azok a versek! Oh, a gyáva szerelmese! (Fenn, kelletlenül): Nos, hát olvassa!

A poéta (keserűen): Talán nem szivesen hallgatja? Oh, akkor . . .

A kisasszony (hangját hirtelen megváltoztatva): Dehogyan is nem! Rajongok a költőkért. Hiszen van-e magasztosabb érzemény, mint hallgatni az ön szerelemtől megittasult Muzsáját?

A poéta (örömmel): Tehát, a címe: »Magányban.« (Páthoszszal):

Ha méla alkony bontogatja szárnyát
S szeliden enyhe holdsugár ragyog:
Eszembe jutsz és bánatos vagyok, —
De szívemen az üdv reménye száll át.

Szerelmem áttöri az est homályát
S hozzád repülve, ajkadon pihen;
Majd visszajő csapongva, sebtiben, —
Ah, tudja, mily örömpesve várják.

S bűvös lehelőtől elkábul szívem,
Magasztos lényed itt melletted érzem . . .
Mint hogyha rám mosolyogna az a kék szem.

S míg képzeletben jöttödet lesem, —
Lopódzva jó az álom, szinte véltlen,
S elszenderülök boldog-édesen.

A kisasszony (unottan hallgatta; tapsol): Ah, bravó, jaj de szép!

A poéta (a sikertől fölbátorodva): És most angyalom, szeressük egymást!

A kisasszony (örömmel): Szeressük egymást.

A poéta (nagy zavarban): Milyen derűlten mosolyog le a hold; milyen titokzatos minden körülünk!

A kisasszony (ismét unatkozva): Igen igen!

A poéta: Nos, de édesem, ne legyen olyan bágyatag!

A kisasszony: Hát jól van, szeressük egymást! (Észrevétlenül közelebb tolja a székét.)

A poéta (Félénken a kisasszony kezeihez nyúl és lágyan simogatja, becézi): Ha meggondolom, milyen boldog vagyok. És maga?

A kisasszony (halkan): Én is.

A poéta: És ha elgondolom, milyen boldogok leszünk, ha szeretjük egymást! . . .

A kisasszony (félre, sóhajt): Még mindig csak itt tart? (Remegve közelebb tolja a székét.)

A poéta (szeliden): Én elviszem magát

messze, messze, oda, ahol csak dalos madarak énekelnek és illatos virégek pompáznak és nem fog tudni szerelmünkről senki, senki . . . csak mi ketten s végtelenül szeretjük egymást.

A kisasszony. (Félre, lázasan): Borzasztó! (Fenn): Hát itt nem szerethet? Nem bánom ha mindjárt most, akár . . . nem bánom . . . ha a kezemet meg . . . igen meg . . . megcsókolja.

A poéta (tulboldogan): Ah, egyetlen szerelmem!

A kisasszony izgatottan közelebb tolja a székét.

A poéta (folytatva): És így kettecskén éldegélve, nem fogunk cserélni senkivel. Nem bizony! Nos, hát szeressük egymást!

A kisasszony: Ej, még mindig! (Félre): Istenem, milyen unalmas! (Fenn). Most pedig ünnepelesen megengedem, hogy (elcsuklik, majd folytatja) megcsókoljon! (Mutatja): Itt itt!

A poéta (felhevülve): Ez legyen a szent kapocs! (Megcsókolja, félre): Jaj, be könnyen megy! Nem is hittem volna!

A kisasszony: Most már úgy hiszem bebizonyítottam, hogy szeretem. Most magán van a sor!

A poéta (zavarban): Istenem, hát nem adtam számtalanszor tanujelét hő szerelmemnek? Ha kívánja, hogy ne szeressem, hát nem szeretem, csakhogy — szerethessem!

A kisasszony (türelmetlenül): Ugyan ne szavaljon már annyit, hanem komolyan szeressük egymást!

A poéta (lelkesezve): Ah ezer örömmel! Szeressük egymást! (Zavartan nézdegéli a cipője hegyét).

A kisasszony (Félre). Hiába, evvel ma nem megyek semmire! (Fenn): Majd máskor! A viszontlátásra!

A poéta: Ah, már vége volna! (Félre): Mikor már úgy belejöttünk?

A kisasszony (arcába legyint, nevetve): Menjen, maga csacsi!

A poéta: Mikor találkozunk újra?

A kisasszony: Akár holnap, ilyenkor!

A poéta: Ah, szívem! Akkorra már meg lesz az a költeményem is, melynek ezt a címet adom: »Szeressük egymást.«!

Förgeteg.

Napirend 1898. július 28-án.

Naptár: szerda, jul. 28. — Róm.-kath.: Ince. — Prot.: Ince. — Görög-kel.: (jul. 16.) Atenogén. — Zsidó: Jeruzsálem puszt. bőjt — Nap két 4 óra 17 perckor; nyugszik 7 óra 22 perckor. — Hold két 3

két szemnek a ragyogása elhalványította a többinek fényét, ragyogását; ezeknek a szemeknek beszédét megértettem, átéreztem és a szívembe véstem, lelkemben őrizem örökre.

Az a két szem szép volt, azt mondják. És a szépségét én még sem kutattam, kerestem soha. Tudtam, hogy szépsége csak az enyém s ez megnyugtató. Teljes egészében élveztem minden szépségüket, nem is voltam hát soha kíváncsi arra, hogy színüket, pillantásukat tanulmányoztam volna.

Az a két szem ragyogott is; ezt is mondják. Ragyogása azonban csak nekem szólt, csak az én szemembe tüzött, csak az én szívembe vetett sugárt, csak az én lelkembe édes, boldogító bizodalmat. Sima, bársonyos pillantása csak rajtam pihent meg szerelemmel és ragyogása mindjárt elborult, ha az én szememből nem ragyogott vissza reá a boldog megelégedettség sugára.

Annak a két szemnek beszédét azonban csak én értettem, én éreztem.

És ezzel vált ki ezer és ezer asszonyszem közül; ezzel győzte le a leány-szemek titkos varázsát, rejtélyük megoldására csábító hatalmukat.

Az a két szem a mit beszélt, szerelem, erős szerelem volt az. Erős, melyet nem törhet meg semmi s mely addig él, míg az a két szem ragyogó fényével beszélni tud.

De a szerelem mellett beszélt a szeretet-

óra 16 perckor délután; nyugszik 10 óra 30 perckor este.

Időjárás: hőmérséklet 21 Celsius fok meleg; légnyomás 756. — Kilitás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változás nem várható.

Térszene a sétatérén 1/7-től 1/8 óráig.
Kisded-majális a jótékony nőegylet ovodájában d. u. 3 órákor.

— **(Személyi hír.)** Dr. *Fejérváry* Imre báró főispán Neuhausból, Cilli mellől, hol fürdőző családját látogatta meg, Pécsre való visszatérése előtt még Budapesten is időzni fog hivatalos ügyek elintézése céljából és csak pár nap múlva fog Pécsre visszaérkezni.

— **(Uj közalapítványi ügyész.)** A vallás- és közoktatásügyi miniszter *Lévay* Lajos, pécsváradi közalapítványi alügyészt, ügyészszé nevezte ki.

— **(Tanári kinevezés.)** Ilyefalvi *Vitéz* Aladár gyönki ev. ref. gimnáziumi rendes tanárt, a losonci állami főgimnáziumhoz rendes tanárrá nevezte ki a vallás és közoktatásügyi miniszter.

— **(Uj anyakönyvvezetők.)** A m. kir. belügyminiszter Tolna vármegyében a bölcskei anyakönyvi kerületbe Tóth Andor községi másodjegyzőt, a mözsibe pedig Bakán István segédjegyzőt anyakönyvvezető helyettesekké nevezte ki és a bölcskei anyakönyvvezető helyettes a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködésel is megbizta.

— **(Névmagyarosítások.)** *Frank* Hugó, kir. járásbirósági irnok, pécsi lakos, valamint kiskoru leánya, Tima, vezetéknevét Törökre — *Königstein* (Mór) Mózes, högyészi illetőségű, pécsi lakos Hollósira, — *Beer* Ferenc, m. á. v. váltóór, mázai lakos Berkesre, *Kozel* János m. á. v. pályőr, érdi lakos, valamint Vince, Éva, Róza, Magdolna, Mária és Julianna nevű gyermekei Kovácsra változtatták nevüket belügyminiszteri engedély folytán.

— **(Temetés.)** *Kovács* Antal szijgyártómesternek temetése ma délután 5 órákor volt a budaikülvárosi temető halottas házából. A temetésen igen sokan vettek részt s nagy részvét mellett kísérték az általános becsülésben állt elhunytat csendes nyugvóhelyére.

ről is. A szeretetről, melynek alapja a lélek jósága s a rokonlélek erős szeretete. És ez a szeretet ott fénylett csillagos mélyében állandóan, változás nélkül, soha nem gyengülve, soha meg nem törve.

És minden pillantása ennek a két szemnek bizalmat, reményt, hitet hirdetett. Sugárkon szállt hozzám a szívnek bizodalma, a lélek hite s az egész valónak reménysége igaz boldogságért, igaz szeretetért.

S ha ragyogásuk derült volt, mint a tavaszi égbolt, vagy árnyalta bár röpke felhő egy-egy pillanatra, azért én megértettem, átéreztem beszédüket akkor is.

És megértettem, átéreztem mindig s értem, érzem most is, mikor az a két szép szem nem ragyog többé reám.

Szépségük ma is az enyém; ragyogásuk most is csak nekem szól és fényük bevilágítja utamat hittal, reménnyel, szeretettel, bizó szerelemmel és szerelmes bizodalommal.

Asszonyszemek, leány-szemek szépsége, fénye, ragyogása a titokzatosság örök költészet. Boldog, ki e titokzatosságot megérti, átérzi s e költészet minden szépsége csak neki szól két szemnek szépségéből, fényéből, ragyogásából:

És e boldogságot el nem veheti tőle soha senki, semmi!

Honthy István.

És ha jártam a nyüzsgő emberárban s láttam még több kék szemet, még több feketét, barnát, kőkény és tengerszínűt, szürkés, sárgás fényűeket, mindig felismertem bennök, hogy piros-pozsgás leányarcból, vagy habfehér, kedves asszonyképből ragyognak-e rám. Ha láttam őket derűlten, boldogan, vagy könyezve, szomorúan, mindig megéreztem, leány vidámságát, asszony boldogságát, leány bújást, asszony szomorúságát hirdetik-e.

És kerestem egyet, asszonyszemet, melynek ezernyi ezer csodálatos titkát csak én ismerhessem; ege, ha fényes, sugára csak rám ragyogjon s ha felhő árnyalja, csak én üzzem el róla azt.

*

És mikor megtaláltam, akkor láttam be azt a csalódást, a mit eddig asszonyszemek, leányszemek okoztak nekem.

Szép volt valamennyi, ragyogott valamennyi és beszédes volt, mind a hány. De a szépségét nem láttam mindig, csak egy pillanatra, a mint bársonyos simasággal tekintett reám. A ragyogása elhalt, mikor pillantása másra tévedt rólam s beszédét nem értettem meg, nem éreztem át sohasem.

Egy pár asszonyi szem így rontotta le mindnek a hatását. Ez előtt a két szem előtt visszamaradt mindnek a szépsége; ennek a

— **(Térzene.)** A 44-ik gyalogezred zenekara holnap (csütörtökön) este félhét órától félnyolc óráig térzenét rendez a sétateren. A térzene műsora a következő: 1. Fejérvári Jubileum-induló, Nennertől. — 2. Nyitány Szigligeti »II. Rákócy Ferenc fogsága« c. drámájából. — 3. »Palermoi élet« keringő, Graziani Waltertől. — 4. Kar a »Lohengrin« operából, Wagner Richárdtól. — 5. Az »Álarcos bál« c. operából a »Torreador és az andalusiai nő«, Rubinsteintől. — 6. »Garnizon-induló«, nagy induló-egyveleg, Friedrichtől.

— **(Tüzek.)** Kurdon kigyuladt a napokban Fodor János, ottani lakosnak egy kazal bükköny-szalmája. A tüzet bár idejekorán észrevették, a nagy szél miatt még sem tudták lokalizálni, úgy, hogy az egy másik kazalra is átterjedt s azt a kazalt is elhamvasztotta. A kár 150 forintot tesz ki. Felső-Iregthen Tukovics Vendelnek egy olajkészítő malma szintén leégett a napokban. Hogy a tűz miből keletkezett, nem tudják. A kár itt 450 forintot tesz ki, a mi azonban megtérül, mert a leégett épület biztosítva volt.

— **(Lipiki csendélet.)** A horvátok, úgy látszik, gondoskodnak arról, hogy a magyar közönség elszökjék Lipikről s inkább más fürdőhelyet keressen föl. Az az eset legalább, ami legutóbb egy magyar fürdővendéggel megtörtént, csak erre alkalmas. Néhány magyar vendég együtt borozgatott az Althalér-féle vendéglőben s ugyanannál az asztalnál ült két szerb és két horvát fiatalember. S. M., az egyik magyar, népdalokat dudolgatott s ebből némi szóvita támadt, a melynek folyamán a horvátok is, meg a magyarok is a maguk igazsága mellett kardoskodtak. A többi között S. M. azzal ütötte el a vitatkozást, hogy nevetve jelentette ki a következőket:

— Nekem beszélhetnek az urak, amit akarnak, azért én mégis inkább vagyok Magyarországon Peták kutya, mint Horvátországban bán.

Ezen az egész társaság kacagott s így érthető volt a fiatal ember meglepetése, a mikor reggel egy városi pandur jelent meg a lakásán, aki becítálta a polgármesteri hivatalba. S. M. tiltakozott ez ellen s hogy elégtételt szerezzen magának, elment később a polgármesterhez, aki tudtára adta, hogy valami Adamovics Péter nevű diáknak a följelentése folytán letartóztatja, mert:

— Aki a horvát nemzetet ócsárolni meri, annak börtönben a helye.

A fiatal embert tényleg meg is vasaltatta a polgármester s csak a magyar fürdővendégek s különösen dr. V. Ö. ügyvéd közbenjárásának köszönheti, hogy a bilincseket levették róla s rendőri fölügyelet alá helyezték ugyan, de szabadon eresztették.

— **(Tolvaj cseléd.)** Magyar József, szakcsi lakos cselédje, Kis Horvát Teréz, a gazdája pénzes-szekrényének kulcsát megkerítvén, kivett onnan ötven forintot. Azt azután hazavitte a testvéreinek, Horvát Annának, a kivel tíz forintot el is költött belőle, mire ki nyomozták, hogy ő a tolvaj. A többi pénzt megtalálták nála s most a bíróság folytatja ellene a vizsgálatot.

— **(Betörés.)** Az éjjel a szkókói szőlőhegyen az Alt-féle szőlőben betörők jártak. Nem a présház belsejére voltak azonban ki-

váncsiak, hanem az aprójószág-ólat törték fel s onnan egy csomó csirkét elemelek. A káros bejelentette az esetet a rendőrségnél, a hol megindították a nyomozást a betörők kipuhatólása végett.

— **(Mesterséges ásványvizek.)**

A belügyminiszter a hivatalos lapban rendeletet tesz közre a mesterséges ásványvizek gyártása és elárúsítása tárgyában és egyúttal a következő szabályrendeletet adta ki: Mesterséges ásványvizek gyártására csak okleveles gyógyszerész vagy okleveles vegyész nyerhet engedélyt. Az e célra szolgáló gyárak csak szakértői előzetes megvizsgálás után s azok véleménye alapján engedélyezhetők. A hatóság köteles ezen gyárak folytonos rendszeres orvosrendőri felügyeletéről gondoskodni. Mesterségesen készült ásványvizek edényein jól olvasható nagy betűkkel kitüntető, hogy »Mesterséges«. Elnevezésekül csakis a legjellemzőbb kémiai tulajdonságok, például vasas, jódos stb. használhatók. a feliratokon sem bel-, sem külföldi természetes ásványvizek nevei nem használhatók. Ugyazintén tiltva van mesterséges ásványvizek számára hasonló üvegeket, korsókat, dugaszokat, tokokat, bélyegeket, védjegyeket stb. használni, mint a minőket a hasonló összetételű természetes ásványvizek számára használnak. Mesterséges ásványvizek címlapján kitüntető a gyártó neve s a gyártás helye. Az itt felsorolt móddal ellenkezően kiállított ásványvizeket forgalomba hozni és árulni tilos. Jelen szabályrendelet bármely pontjának megszegése kihágást képez, amely amennyiben nem az 1897. évi XL. törvény-cikk 107. szakaszába, vagy más törvénybe ütköző kihágásról van szó, 100 forintig terjedhető pénzbüntetéssel, súlyosabb beszámítás alá eső körülmények feuforgása, vagy a kihágás ismétlése esetében azonkívül 15 napig terjedhető elzárással büntetetik. Visszaesés esetén az egészségügyi hatóság a gyártási engedélyt visszavonhatja. Kihágás esetén az 1880. évi 38.457. számú belügyminiszteri körrendelet 8. szakaszában felsorolt hatóságok illetékesek eljárni.

— **(Barcáék nyilatkoznak.)** Kaposvárról Barca József a maga és zenekara nevében helyreigazítást küldött be a lapokhoz, melyben kijelenti, hogy a nemrég ott járt Rigó Jancsit egyetlen egy zenész se várta az állomásnál s így alaptalan az a híresztelés, hogy ők kétszázán várták ott volt kollegájukat, csak azért, hogy megverjék. Barca neje a birói tárgyalás alatt csak a férje botját tartotta a kezében, mivelhogy bottal tilos a tárgyalási teremben tartózkodni. Végül ami Rigó komáját, Tóki klarinétost illeti, őt nem azért tette ki a bandából, mert Rigótól ajándék-gyűrűt fogadott el, hanem mivel Tóki olyan valótlanságokat beszélt róluk, amivel megsértette a Barcáék becsületét.

— **(A két gibic.)** A mai tárgyalás felelevenítvén a gibicekről szóló történeteket, nem érdektelen az sem, hogy egy alkalommal mily furcsa helyzetbe került két sakk-gibicelő. Ezek ugyanis a legnagyobb odaadással figyeltek két játékosnak minden egyes húzására, sőt közbeközbe is szóltak, a mit megúván a játékosok, összenéznek s az egyik felkelve, megkérte a gibicét, hogy helyettesitse néhány percre; az a legnagyobb örömmel fogadta el

az ajánlatot, de alig telt bele egy-két perc, a másik játékos is hasonló kéréssel fordult saját gibicéhez s most már a két gibic valóságos lelkesedéssel küzdött egymással, míg a két játékos — egy másik szobában kényelmesen kezdett meg egy új partit.

— **(Állat az emberben.)** Aljas merényletnek esett áldozatul Muth Erzsébet, egy tizenháromeves gyönki leány. Kint járt a pusztán, hol elébe állt egy Pril Pál nevű ember, a ki aljas merényletet követett el rajta. A lány, mikor hazaért, sirva beszélt el gyalázatát szüleinek, a kik feljelentették a becsület-rablót a bíróságnak.

— **(Kirabolt lakás.)** Értényben Szita György, ottani lakos házába az ablakon át betörték. Elvittek összesen ötven forint értékű ruhát és ágyneműt. A káros feljelentette az esetet a csendőrségnek, a hol megindították a nyomozást a betörők után.

— **(Barátkozás az utitáskára.)** A vigécek nemcsak élelmes, de praktikus emberek is, s ez leginkább akkor tudódik ki róluk, mikor uton vannak. Az utitöltőzük és főleg a táskájuk a legcélszerűbb berendezésü. Ilyen célirányos berendezésű táskákat azonban mások is vásárolnak. Történt pedig a Budapest-pécsi vonalon, hogy két vigéctáska kerül egymással szembe az állványra. Ugy hasonlítottak egymáshoz, mintha iker-testvérek lettek volna. Gazdáik szótlanul ültek egymással szemben. Az egyik, a fiatalabb, többször oda pislantott idősebb utitársára, s látszott rajta, hogy az öregebbtől várja a megszólítást. De az szótlan marad. Egyszer csak odafordult hozzá a fiatalabb utas.

— Hova, hova kartárs?

— Budapestre.

— Akkor együtt utazunk. Ha szabad tudnom, miben utazol?

Nagyot nézett e szóra a másik utas, hogy ilyen gyorsan tegeződik a fiatal »kartárs«, de azután mosolygva válaszolt.

— Hát csak így utazgatok most.

— Értelek. Nem akarod elárulni az üzletet. No de nem baj. Lásd én nem titkolódom. Biztosító ügynök vagyok, s most jégverésben utaztam a vidéken. Harminc forint a napidijam.

Szép, szép — felelte rá az öregebb utas s a zsebéből kihámozott néhány két garasos szivart,

Amint észrevette ezt a másik, azonnal kirántotta a tárcáját.

— Ebből gyujts rá. Ez talán jobb. Uppmann flor — és hencegve tette hozzá. Én ilyen szivok rendesen.

Nagyon óvatosan nyult a drága szivárokhhoz a fölkinált utitárs. De a másik csak biztatta.

— Vegyél no. Ne egyet, hanem kettőt, hármat, vagy amennyi tetszik.

Jött a kalauz. Alázatosan meghajította magát.

— Nagyságos ur — mondta.

Zavarodottan nézett a jégverésben utazó ur az utitársára, aki odasugta a fülébe:

— Add oda a jegyed, a nagyságos ur te vagy.

Egyet-kettőt köhintett a jégverésben utazó ur s fennhájzóan mondta:

— Itt a jegy. Kalauz, ha lehet, ne ereszsen be mást hozzánk.

— Igen is — mondta a kalauz s azt a valamit zsebre csusztatta, amit a jegy átlukasztásáért kapott s mélyen hajlongva távozott.

Beszélgetve telt el az idő Budapestig. Ott mind a két utas leszállt. Az utitáskáikért versengve tülekedtek a hordárok, de különösen az idősebbnek látszó uréért.

— Nagyságos ur — mondták — már én tudom, hova kell vinni.

Most látta csak a jégverésben és Uppmann flórokkal utazó ur, hogy a »nagyságos« cím nem neki szól. Egészen fülíg belevörösödött, hogy olyan tapintatlanul viselte magát az uton.

— Ezer bocsánat — hebegte — hogy utközben be sem mutattam magam. Ez és ez vagyok. Pár év előtt földbirtokos voltam, most pedig biztosítási hivatalnok. Igen örvendek.

Mosolyogva válaszolt a másik utas.

— Részemről a szerencse. Én N. N. országgyűlési képviselő vagyok.

Talán mondanunk sem kell, hogy szégyenkezve kotródott el a két garasos szivart szivó képviselő elől az Uppmann floros vigéc.

— (Miről irnak a spanyol lapok?) A spanyol lapok jelenleg tudvalevőleg a legszigorubb cenzurával jelennek meg, ne-hogy valami izgatón, vagy nyugtalanító hirt közölhessenek. Tévedne azonban, aki azt hinné, hogy a cenzura sokat kellemetlenkedik az újságoknak. Nem. Eddig legalább még egyet-

len egyszer sem talált a cenzura kifogásolni valót. A lapok ugyanis — és ez a cenzura csendes viselkedésének oka — a telegrammok helyén az első oldalon arról irnak most, hogy milyen kitűnő hatása van szódabikarbonának a rossz gyomorra, hogy milyen kellemetlen a kakasok kukorékolása éjszaka és hogy milyen módon lehet védekezni a moszkítók csipései ellen. Különösen érdekes a kakasok éjszakai kukorékolásának megakadályozására ajánlott mód. A szódabikarbonáról és a moszkítókról irt jegyzetek meg épen szellemesek is. A jövővendő historikusai azonban, akik egykoru lapokból akarnak meríteni a háboru történetére vonatkozó adatokat, igen csodálkoznak majd, hogy ha a fönt említett cikkeket találják hadi tudósítások helyett. Ezzel azonban nem törődnek a spanyol lapok. Akik a holnappal nem törődnek, miért gondolnának a messzi jövőre?

— (Gyerekek öröme.) A pécsi jó-tékony nőgyelet minden évben megszerzi azt az örömet az ovodájába járó kis gyermekeknek, hogy mulatságot tartat nekik a nyári vakáció alkalmából. Ilyenkor a gyermekek kumulatják magukat a jó *Szigriszt* bácsi és az ovónők felügyelete alatt s hangos az örömtől énektől, játéktól a nőgyelet gyermekkertje. Ilyen multság lesz holnap (csütörtökön) délután is a gyermekkertben, melyen bizonyára sokan vesznek részt a felnőttek közül is, hogy a gyermekek örömeben gyönyörködhessenek.

— (Kaland a vonaton.) Messze tájról, Sanct Pöltenből utazott le Szlavoniába *Schack* József német atyafi, hogy lovakat vá-

sároljon, a melyeknek husából náluk virslit, kolbászt és más jóféle dolgokat készitenek az éhes emberiségnek. A vásárt szerencsésen el is végezte, haza is expediálta a megvett lovakat, azonban a mint a vonaton visszafelé utazott, megjárta egy vele együtt utazó katonával. Ugyanis a vasuti kocsiiban leányok is voltak, a kiknek a szerelmes katona udvarolni kezdett s midőn egyszer *Schack* is közbeszólt, olyan ügyesen ütötte ki fejéből a kalapot, hogy az a nyitva levő ablakon kirepült. A kalapot még nem nagyon sajnálta a földetlen fővel maradt utas, de abban volt az egész hazáig megváltott vasuti jegye, a mely helyett most ujat kell vennie, arra pedig nincs pénze. Kiszállott tehát nagy busan a vonatról Pécssett és táviratilag kért uti költséget hazuról, a melylyel majd ha haza érkezik, bizonyára rémes dolgokat fog mesélni a Magyarországon való utazás veszélyes váltáról.

— (A jutalom.) A mint megkezdették az idei termésnek értékesítését, naponként tömegesen érkeztek a gabona-minták a terménykereskedőkhöz, a kik persze alaposan megvizsgálják a mintákat, mielőtt vásárolnának. Egyik helybeli üzletember is épen egy maréknyi, mintául küldött buzát nézegetett, midőn beállított hozzá egy ismerőse, aki szintén megnézte a buzát s azt mondotta: »Ah! hiszen ez tele van zabbal«. Dehogy van, mondja a kereskedő, én adok magának *minden*, ebből kiszedett zabszemért egy hatost. A másiknak sem kellett több és egy félórai keresgélés után csakugyan kiválogatott tizenöt szem zabot, a melyet diadalmasan mutatott fel: Tessék; tizenöt szem — tizenöt hatos. Dehogy, felelte amaz, tizenöt szemért — egy hatos. Én így értetem a minden jelzöt. A megrétált ember pedig nem fogadta el ugyan az egy hatost, de nem is vitte pörre a vitás kérdést.

— **(Törökország lóvásárlása Magyarországon.)** Mohácsról írja tudósítónk, hogy a török hadsereg egy főtisztje, Mehmed bég és Schwimmer udvari szállító kíséretében oda érkezett és sok katonai lovat a legnagyobb ár mellett összevásárolt és azután a török-szerb határra küldött.

— **(Géptügnökök.)** A cséplési idény alatt seregestől járják a falvakat a géptügnökök, kik között gyakran szédelgők is találkoznak. Nagyobb értékű gazdasági gépeket adnak el a jóhiszemű gazdáknak, előleget és váltókat vevén tőlük; mikor aztán a gépet szállítani kellene, kiderül, hogy a géptügnök szédelgő volt, ki nemcsak a pénzelőleget költötte el, hanem a váltót is értékesítette, a rászédett gazda pedig gépet nem kap. Az ily szédelgőkre főképp a falusi értelmiségnek kellene ügyet vetni s arra animálni a parasztgazdákat, hogy vételi ügyleteiket mindig a jegyzőnél kössék meg. Legcélszerűbb azért gépvásárlás alkalmával direkt a gyáros cégekhez fordulni s ezáltal az ügynöknek járó közvetítési díjját is megtakarítja a vevő.

— **(A világ legrégibb ujsága.)** Kinában tudvalevőleg már sokkal előbb voltak ujságok, mint Európában. Az első ujságot 710-ban alapították Krisztus születése után s a neve Tsing Pao, vagyis Pekingi Hirmondó volt. Eddig azt hitték, hogy a szintén Pekingben ezelőtt ezer esztendővel keletkezett ujság, Kin Pao volt a legelső, de a kantoni francia konzul kimutatta, hogy a Tsing Pao-t illeti a dicsőség.

— **(Kétszer lopták meg.)** Kuruc István pécsváradi lakost egymásután kétszer lopták meg, még pedig női tolvajok. Először az éléskamrájából emelt el zsirt és egyéb főzéshez való cikket *Fülöp Jánosné Bajszai Sára*; azután az asszony leánya, *Fülöp Éva* is látogatást tett nála s az meg lisztet és kenyert lopott tőle. A káros feljelentette az esetet a csendőrségnél a hol a vizsgálatot megindították a tolvaj anya és leánya ellen.

— **(Razzia.)** Az éjjel ismét razzia tartott a rendőrség. Most sem volt eredménytelen a razzia, mert ismét hurokra került fél-tucat kétes ekzisztencia, kinek se országa, se hazája, sem foglalkozása. Az elfogott csavargókat egyelőre hűvösre tették, míg kitoloncolhatók lesznek.

Ha villamvilágítási berendezéseket olcsón, jutányosan és csinos, tartós kivitelben akarunk beszerezni magunknak, ne sajnáljunk fáradságot és tekintsük meg *Schönwald* Imre buzgó és tevékeny helybeli kereskedőnk nagy szabású villam világítási cikkekben raktárát ahol mindennemű tárgyak, nevezetesen: élet nagyságu mű szobor alakok, villany avagy légszeszre berendezve, szalon, ebédlő, fali, villamvilágítási csillárok, állólámpák a leggyönyörűbb és meglepőbb kivitelben, valódi francia gyártmány, továbbá a szebbnél szebb petroleum lámpák, mindennemű kiállításban találhatók. Izzótetek és felszerelések gyári árakban számitatnak. Mindennemű átalakítások és felszerelések a legjutányosabban eszközöltetnek.

Az árva sorsa.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. július 27.

Lapunk már egyszer, nem is olyan régen, felszólalt az ellen a lélekkufárság ellen, melyet városunkban hogy ne mondjuk, bizonyos *szabadalmazott vén hársiák* üznek fiatal, tapasztalatlan, serdületlen leányokkal. Felszólalásunknak megvolt az eredménye, hogy az akkori bűnösök nyolc napi fogságot kaptak és ötven forint pénzbírságra ítéltettek.

Azóta azonban csak nem szűnt meg a lélekkufárok bűnös működése s legujabban egy tizenkétéves, apátlan-anyátlan árva leány az áldozatuk.

Fiatal, gyerekarca van *Baj Annának*. Épen csak a hosszú ruha teszi egy kissé idősebbnek, emeli fel az ugynevezett »kis nagylányok« csoportjába, különben pedig még nagyon is a serdülő kor legelején van. Mostoha öreganyjánál, valami *Hermann Mária* nevű öregasszonynál lakik, az Ágoston-utca 77. szám alatt. Az öreg asszony a nagyapjának, *Baj Istvánnak* volt a gazdaasszonya s mikor az öreg meghalt, nála maradt az akkor kétesztendő kis *Baj Anna*. Az apját nem is ismerte soha a leány; az anyját sem látta tíz éven keresztül. Sőt azt sem tudták róla, merre van. Csak tavaly volt itt látogatóba Pécsen, de akkor is bucsu nélkül ment el s valahol Budapesten él.

A kis leányt hát az öreg asszony nevelte, a kit ő öreganyjának nevezett kiskorától fogva. Mikor a leány felcseperedett s a négy elemi iskolát kijárta, már akkor is szemrevaló, ke-rekképű, egészséges leány volt. Az öregasszony hamarosan kerített neki most tavasszal hosszú szoknyát, kalapot is, keztyűt és napernyőt s mikor a leány felöltözött, gyönyörködve mondta neki:

— Valódi kisasszonynak látszol! Ugye jó volna, ha mindig ilyen szép ruhába járhatnál; ha kisasszony lehetnél.

— Hát majd varróniskolába megyek. Akkor majd keresek pénzt és lesz szép ruhám is, felelte erre a leány.

De az öreg asszony nem igen sürgette, hogy ezt az ígéretet be is váltsa. A helyett küldte a leányt minél többször sétálni az utcára; délelőtt is, délután is, de leggyakrabban este.

S az árva lány maga is belátta, hogy szomorú az ő helyzete. Ime, másoktól kapott ruhában kénytelen járni, más — igazi kisasszonyok — elhasznált kalapját viseli és pénze, az nincs; sőt az öreganyja is folyton arról panaszkodik, hogy nem bírja már megszerezni a napi élelemre szükséges pénzt sem. Amellett nem tudja, ki volt az apja; az anyját alig látta egyszer s az nem is gondol vele. Hát szerencsétlen az ő sorsa nagyon, mint az igazi árváé. És szabadulni szeretne belőle, ha tudna.

Egyszer aztán, úgy egy hónappal azelőtt, mikor Baj Anna egy délutáni sétából hazament, egy öreg, vén szipirtót talált az öreganyjánál. Sógott-búgott a két öreg s végre, úgy látszott, hogy megegyeztek.

Erre a vén asszony a lánnyal kezdett beszélni; dicsérte, hogy milyen szép, igazi kisasszony. S aztán hozzá tette azt is, hogy hát csak ne lenne szegény árva, majd mindig ilyen ruhákban, sőt selyemben, bársonyban járhatna.

Baj Anna igazat adott neki. Annyira igazat, hogy mikor a vén asszony azzal állt elő, hogy menjen el csak vele, ő majd elmagyarázza neki, hogy miként lehet mindig szép ruhára szert tenni, — nem is kérdezte, hogy hová, csak ment. Az öreganyja ugyanis látta, hogy elmegy a vén asszonnyal, hát külön mért kérte volna ki az engedelmét, hogy el szabad-e mennie?!

Igy vitte a lélekkufár vén asszony a serdületlen árvát a bűn útjára. Így ismertette meg vele a bűnös életet, melyben ártatlansága árán pénzhez juthatott.

De ez a pénz sem volt mind az övé. Sőt fele sem. Mert hát az a lélekkufár vén boszorkány is abból él, a mit így ezzel az aljas bünszerzési móddal keres s az áldozatnak, a ki keze között van, annyit dob a pénzből, a mennyit akar.

A szerencsétlen leányt rendszeren az alsóputuruk-utca 18. szám alatti lakásába vitte a lélekkufár asszony. Ott is találták meg hétfőn délután a rendőrök, mikor titkos följelentés folytán a bűnbarlangba bementek.

És vitték be a lélekkufárok áldozatát a rendőrségre. Ott a szerencsétlen, szánandó teremtes zokogva beszélte el, mint kerítette hatalmába a lélekkufár vén asszony s mint ismertette meg vele a bűnt. Kihallgatása után a kórházba kellett a fiatal áldozatot küldeni; a jegyzőkönyvet pedig beiktatták és várja most az elintézt.

A rendőrfőkapitányt most újlag felhívjuk a közérkölciség nevében, hogy terjeszse ki ismert erélyességét a lélekkufárookra s ne engedje a prostitúció áldozataivá esni azokat, kiket csakis az ilyen közismert lélekkufár vén banyák visznek a bűn fertőjébe!

Művészet, irodalom.

○ Dr. Wlasits Gyula kultuszminiszter magas kitüntetésben részesítette a ma már mindenütt kitűnő hirnévnek örvendő „Le Progrès” című illusztrált francia hetilapot. A miniszter ugyanis kulturális szempontból nagyon örvendetes jelenségnek mondotta az ily irányú lap fennállását és a maga részéről a leghathatósabb pártfogásáról biztosította a lapot. E fényes illusztrációkkal megjelenő lap, magyar vagy német magyarázó jegyzeteivel nemcsak az egyetlen módját nyújtja annak, hogy elsa-

játhatassuk a francia nyelvet rövid idő alatt, kellemes könnyű módon; de a kezdőnek is hozzáférhetővé teszi a modern francia mesterírókat és szellemüket. Előfizetési ára negyedévre 2 frt. Mutatványszámokat ingyen küld a kiadóhivatal. (Budapest, VII. kertész-utca 50.)

Törvénykezés.

Kalabriász-párti a járásbíró előtt
vagy:

a drága kibicelés.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. július 27.

Mult hónap elején együtt ült egy kedélyes társaság a kávéházban s hogy az időt jól és hasznosan üssék agyon, kalabriászt játszottak, kibicékkel kombinálva.

Hogy a kibic szükséges rossz, azt minden kártyajátékos tudja, de azt is tudja úgy a játékos, mint a jól nevelt kibic, hogy a kibickedők szenvedélyesebb faja ellen szigorú törvények vannak érvényben, melyeket betartani minden kibicnek fő-fő kötelessége.

De nem így történt ez esetben. Sőt ellenkezőleg! Mert Pick Ignác doktor játékát folytonos megjegyzésekkel kísérte a nem is neki, hanem egyik partnerének kibicelő Justus Lipót.

Erre a mi doktorunk egyszerűen a kibicszabályok erre vonatkozó paragrafusának szövegét idézte a hallgatni nem tudó kibicre.

Justusban fölforr a vér. Hogyne! Ő neki, az izr. hitközség fő-fő elöljárójának, penzionátus nagykereskedőnek s öreg embernek ilyet mondani?!

Vissza is vágott ékes német nyelven annyi mindenféle ékes titulust, hogy az orvos kénytelen volt a járásbíró utján elégtételt venni.

Ma volt a tárgyalás Deckleva Ferenc aljárásbíró előtt, ki előtt Bodó Aladár dr. adta elő a vádat, becsületsértésért kérvén alperest elmarasztalni. Az előadott vádat nem tudta megcáfolni, sőt gyengíteni sem az alperes ügyvédje, minek folytán a kihirdetett ítélet szerint Justus Lipót százötven forint pénzbüntetésre ítéltetett és az összes költségek viselésére köteleztetik.

Justus Lipót az ítélet ellen fölebbezett.

Közgazdaság.

□ A magyar agrár- és járadék-bank r. t. 4 és fél %-os járadékjegyei. E hó 30-án kerülnek a Magyar Leszámitoló és Pénzváltó Bank által a bécsi Union-Bank és annak csoportjával együtt átvett Magyar Agrár- és járadékbank 4 és fél %-os járadékjegyei aláírás alá. E kötvények a m. kir. pénzügyminiszterium rendelete értelmében a pénzügyi igazgatás összes ágazataiban üzleti biztosítékul és bánatpénzül elfogadhatnak és úgy a budapesti, mint a bécsi tőzsdén hivatalosan jegyeztetnek, 1/4 évi szelvényekkel vannak ellátva, 102 %-kal fizettetnek vissza; aláírási áruk 99.60 a kamatok hozzávonásával f. é. május 1-től. Aláírásokat eredeti áron majdnem az összes vidéki intézetek elvállalnak. Ezen értékpapírok beszerzésére olvasóink figyelmét különösen felhívjuk, mert a nyújtott előnyök miatt olcsó és szolid tőkebefektetésre kiválóan alkalmasak.

TÁVIRATOK.

— **Spanyol-amerikai háború.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Washingtonból írják, hogy Cambon francia nagykövet a spanyol kormány nevében át-

nyújtotta Mac Kinley elnöknek a spanyol kormány izenetét arra nézve, hogy vessenek véget a háborúnak s a békeföltételeket állapítsák meg. Mac Kinley kijelentette, hogy az ügyet a kabinet elé terjeszti. Az elnök a tanácskozás után elhatározta, hogy az ajánlatot elfogadja, de a háborút mindaddig folytatja, míg Spanyolország pozitív békejavaslatot nem tesz.

— **Megcáfolt szenzációk.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Párisból hivatalosan jelentik, hogy valótlan az, miszerint Leblois ellen elfogatási parancsot adtak volna ki s hogy Pellieux tábornok ellen hamisításért vádat emeltek.

— **A román király utazása.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Károly, román király, Ferdinánd trónörökösével tegnap Varsóba érkezett. Imeritinszky herceg, főkormányzó, kíséretével fogadta őket. Este díszbéd volt a király tiszteletére.

— **Bismark állapota.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Hamburgból írják, hogy Bismark állapota ma aggasztóbb lett. Az ágyat nem hagyhatja el. Schweningen tanáron kívül Bismark Herbert és Vilmos grófok állandóan mellette vannak.

Budapesti börze.

— Reich Jenő és Társa távirati jelentése. —

Bpest, július 27.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, őszre: 7.91; későbbi szállítás: 8.12. — Tengeri, júliusra: 4.20; őszre: 5.07. — Rozs, őszre: 6.30. — Zab, őszre: 5.34.

Az értéktőzsdén az árak a következők: Osztrák hitelrészvény: 358.90. — Magyar hitelrészvény: 394.—. — Államvasut: 358.40.

Laptulajdonos Felelősszerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Látta

ön már a magyar

FLIEGENDE BLÄTTERT

a

„Pillangó”

című

lapot??

Minden

kávéházban,
kasinóban,
vendéglőben

megtekinthető.

Mutatványt ingyen küld a kiadóhivatal
Budapest,

VI., Teréz-körút 35.

Előfizetési ára:

3 hónapra 1 frt.

Utolérhetetlen! Utolérhetetlen!

„Stefánia.“

Legujabb ingarendű vetőgép, mindenféle meritő-kerék vagy kanál nélkül, mindennemű mag vethető a nélkül, hogy a gépen bármiféle változás eszközzése szükséges volna, úgy hegyes mint sík talajon kitűnően megfelel. Ajánlom továbbá általános elismert **Hungaria** és **Pát-ria** meritő-kereskes vetőgépeimet, ekéket, boronát és minden bármely más néven nevezendő saját gyártmányu gazdasági gépeimet. Számos elismerő levél nálam eredetiben megtekinthető. Részletes árjegyzékkel és ár-ajánlatokkal készséggel szolgálok bérmentve. **Reissenzahn Ant.** gazdasági gépgyáros és fémöntőde Budapest, VI., Eötvös-utca 38. sz.

A n. t. közönség figyelmébe!

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy **a 8 év óta főnnálló**

ablak- és szobapadló tisztító üzletemet

a kellő erővel elláttam, úgy, hogy e tekintetben **bármily igényeknek** teljesen megfelelhettek.

Mint hogy főtörekvésem tisztelt megbízóim, mint eddig is, pontosság és szolid kivitel által teljesen kielégíteni, kérem az eddig irántam tanusított bizalmukkal ezentúl is szerencsételni.

Mély tisztelettel:

BIERMANN MIHÁLY,

ablak- és szobapadló tisztító.

Pécsett, Perczel-utca 38.

6278. sz.

tlkv. 1898.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. járásbiróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Högye Sára és Högye Éva, férj. Zeleny Ferencné, előbbi karancsi, utóbbi budapesti lakos végrehajthatóknak, Högye Éva, férj. Pap Jánosné, karancsi lakos végrehajtást szenvedett ellen 9 frt 30 kr. tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. járásbiróság területén lévő, Karancs községben, a 484. sz. betétben felvett, 1—4. sorsz. 223. számú házra, ingatlanra 684 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi augusztus hó 19. napján d. e. 10 órakor Karancs községben a jegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának tíz százalékát, vagyis 68 forint 40 krajcárt készpénzben, vagy az 1881. 60. törvénycikk 42. §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333-ik szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismer-venyt átszolgáltatni.

Dárdán, a kir. járásbiróság mint tlkvi hatóságnál, 1898. évi július hó 10. napján.

Maurer Frigyes

kir. aljársbíró.

872. sz.

vgr. 1898.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbiróság 1898. évi II. 175. számú végzése következtében Dr. Müller János ügyvéd által képviselt Tóth József és társa javára Tóth Imre ellen 100 frt s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 380 frtra becsült házi-gazdasági felszerelés és állatokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbiróság II. 175. 1898. számú végzése folytán 100 frt

tőkekövetelés, ennek 1898. évi június hó 24. napjától járó 5% kamatai és pedig összesen 92 frt 15 krban biróilag már megállapított költségek erejéig Pécsett leendő esz-közlésére 1898. évi augusztus hó 5-ik napjának délutáni 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly meg-jegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingó-ságok az 1881. évi LX. törvénycikk 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécsett, 1898. évi július hó 24. napján.

Fonyó István

kir. bir. végrehajtó.

Kaiser H. F. puskamüves

Pécsett, Király-utca 38.

Ajánlja a közeledő vadászati idényre jól berendezett **mindennemű**

fegyver és vadászati cikkek

raktárát; úgy a **világhírű**

Styria-kerékpárok

egyedüli raktárát Pécsett, mely kerékpárokból az előrehaladott idény miatt rendkívül olcsón, **20%-al a gyári áron alul** szállít.

Minden e szakmába vágó javítások elfogadtatnak.

562. sz.

Eln. 1898.

Pályázati hirdetmény.

Pécs szab. kir. város törvényhatóságánál ujonau rendszeresített évi **1200 frt** fizetéssel javadalmazott

árvaszéki ülnöki;

ugy a netán előlépés folytán megüresedő s évi **1000 frt** fizetéssel javadalmazott

I-ső aljegyzői;

az elhalálozás folytán megüresedett évi **800 frt** fizetéssel járó

II-od aljegyzői;

ugy a netán előlépés folytán megüresedő évi **700 frt** fizetéssel járó **rendőr-kapitányi fogalmazói;** nyugdíjazás folytán megüresedett két — egyenkint évi **600 frt** fizetéssel javadalmazott **I. oszt. irnoki;** — s végül a szintén netán előlépés folytán megüresedő évi **400 frt** fizetéssel javadalmazott **II. oszt. irnoki állásokra** ezennel pályázatot hirdetek.

Felhivom tehát mindazokat, kik ezen állások valamelyikét elnyerni óhajják, hogy az 1883. évi I. t. cz. 3-ik, 5-ik, illetőleg 19. §-ában előirt képzettséget, eddigi szolgálatukat s egészségi állapotukat igazoló bizonyítványokkal felszerelt kérvényüket **f. é. augusztus hó 20-ig Dr. báró Fejérváry Imre főispán úr ő méltóságához címezve,** közzolgálatban állók hivatali felsőbbségük útján, abban nem állók pedig közvetlenül hozzám nyujtsák be.

Pécsett, 1898. évi július hó 25-én.

Majorossy,

polgármester.